

ЉУБАВ И ПОШТОВАЊЕ ЧОВЕКА ЧИНЕ ВЕЛИКИМ

Приближио сам се вратима и боље погледао. Из мог белог звончића пада снег. Стварно, праве пахуљице.

– Откуд сад то? – упитао сам гласно.

– Чуда су могућа и догађају се – чуо сам глас иза себе.

Кад сам подигао поглед, имао сам шта да видим. Свети Сава са иконе био је жив и говорио је.

– Немој да се плашиш – рече и поче полако да расте.

– Ја сам заиста жив. Пипни ме – пружи ми руку.

Додирнуо сам га и са олакшањем закључио да није тако страшно. Мора да сањам, помислих.

– Не, не сањаш – рече Свети Сава као да ми чита мисли.

– Видео сам да си нерасположен и рекох, дај да га развеселим. Што си тужан? – упита ме.

– Па ...– рекох оклевајући – ја, знате... мислио сам да Ви не постојите и да су ово на зиду само слике.

Он се благо насмеја и помилова ме по глави.

– Гле! Не могу да верујем. Ко ти је напричао такве глупости? Увери се, ево ту сам! Могу да ти помогнем у свему. Ове године ћеш добити посебан поклон: никада више нећеш сумњати да постојим.

Чим је то изговорио Свети Сава се поново смањило и постао икона на зиду. Био сам збуњен када је мама ушла у собу. Испричао сам јој шта се догодило. Она ме је за тренутак погледала а затим рекла:

– Увек сам ти говорила да Свети Сава постоји. Зар си сумњао?

Затим је пришла икони, склопила руке и рекла:

– Хвала ти Свети Саво за сваки дан. Спаси нас и дај нам здравља, љубави и знања.

Свети Сава је ћутао. Пришао сам мами и јако је загрлио, а по коси нам је падао снег из мог белог звончића.

Марко Јовановић IV/2
ОШ „Сјарина Новак“ Београд
Илустровала Сара Илић